

Publicerad 2011-01-13 18:37 av Ken Cassel

Om jag är rädd för döden?

Inte ett skvatt

för hur många gånger så har jag inte bara trotsat döden, men ändå så står jag kvar här och bockar och bugar och bara tar av mig min hatt för livet

Om jag är rädd för döden?

Inte nämnvärt

Men självklart så är livet ingenting som jag bara tar för givet då jag håller det myckert kärt

Men ändå, för jag vet

att den dag som jag upp till himmelen går, så vet jag att det däruppe bara väntar på mig en liten kvast som jag genast kan börja att rida på

och det är då jag som ett trollpack kommer hem till dig och hälsar på

helt mystiskt och skrämmande som ett litet spöke

bara på ett litet besök

Och det är då när du märker att dina skuggor igenom månens sken igenom fönstret på väggen din visar fler skuggor än två

Ja, det är då som du börjar att förstå att det just nu är något stök på gång

Vem fan är det där i mörkret, skriker du högt, för dig själv!!

Om jag är rädd för döden?

Ja, jag var det en gång i tiden, men inte nu längre eftersom man nu inte själv riktigt vet till hundra procent eller kan kontrollera eller styra sitt öde som man egentligen kanske bara vill kunna göra

Murphys lag!

Ken Cassel

13/1-2011.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ken Cassel med Poeter.se id #18131 innehar upphovsrätten